

1

Valerijus Markesis pabudo nuo savo paties širdies daužymosi; juslės užfiksavo supančią aklinę tamsą ir odą išpylusį šaltą prakaitą. Tai buvo ne pirmas kartas per šį pusmetį, kada jis pabudo apimtas panikos. Gydytojas pavadino jo būklę potrauminiu stresu ir, kaip galybė kitą, išsakė užuojautą. Jam nereikia jį nelemtos užuojautos.

Sukandęs dantis, vyras pamągino išsklaidyti prąjusį vakarą išmaukto butelio viskio paliktas žvakanas ir priminė sau, kodėl pastaruoju metu buvo visiškai atsisakęs alkoholio. Galutinai atsitokėjęs, pamągino sėstis ir suvokė du dalykus.

Pirma, sprendžiant iš tylaus krenkštelėjimo netoliese, kambaryje jis buvo ne vienas. Antra, jis negalėjo pajudinti viršutinės kūno dalies, nes gulėjo pririštas prie savo paties lovos.

Visas užsilikęs alkoholio poveikis kaipmat išgaravo. Kambaryje buvo tamsu, bet jis vargais negalais žiūrėjo prabangios savo jachtos kajutės apybraižas. Abu riešai abipus galvos buvo pririšti prie mantriai išraižyto lovos galvagalio iš pojuvio švelniu audiniu. Valerijus patampė raišius, bandydamas jį stiprumą, ir nugara it žaibas nuinguriavo juoda panika, po kurios iškart plykstelėjo šviesis.

Verčiau mirs, negu leis tam vėl pasikartoti.

– Gerai, kad pabudai, – iš šešėlio atsklido moteriškas balsas. – Kaip tik svaresčiau, ar nevertėtų apipilti tavęs vandeniu.

Moters balsas akimirksniu nutildė jo niurzgėjimą, o protas tuo metu iš paskutiniąją stengėsi atskirti praeityje patirtą pavojų nuo dabartinio. Prisiminęs neseniai išmoktą meditavimo būdą, vyras giliai kvėpavo, malšindamas adrenalino antplūdį ir stengdamasis paaštrinti protą. Moters balsas atrodė pažįstamas, bet tik tiek; tegalėjo pasakyti, kad ji kalba britiškai, aukštuomenės tarsena ir mirtinai ramiai. Nepanašu netašytus nusikaltėlius iš jo praeities, bet ką gali žinoti.

– Kas, po velniais, čia dedasi? – niūriai paklausė jis. – Pasirodyk, kas esi.

Medinomis grindinis atkaukšėjo kulniukai, blausioje šviesoje sklindančioje nuo užuolaida uždengto lango, išryškėjo moteriška figūra. Kaip moteris, buvo aukšta, ir tokią ryškią linkę, kad jo nugara iškart nubėgo šurpas. Papilvą sutraukė netikėtai užklupęs geismas. Sulaukęs trisdešimt trejų metų seniai išaugęs iš to nepatogaus negebėjimo susitvardyti, paprastai būdingo geltonsnapiams, tačiau taip seniai nematė moters, kad matyt, bet kuri dabar pliekstė jo išbadėjusį libido. Net tokia, kuri galimai laiko jį kaitu.

Keistas vykių posūkis, žinant tai, kad paskutinį akistata su nelaisve kaip tik ir paskatino jį atsiskirti nuo visuomenės. Ar jo palaužtas protas nusprendė paieškoti jaudulio galimuose pavojuose?

Vyras vėl trūktelėjo riešus ir sušnypštė, kai slystantis audeklas skaudžiai nubraukė odą. Nuogą kūną pridengusi paklodė slystelėjo žemyn.

– Muistydamasis tik susižalosi.

– Tuomet nupjauk tuos prakeiktus pančius, – suurzgė Valerijus, stengdamasis balsu neatskleisti jaudulio. – Pinigų čia nelaikau, jei tau jį reikia.

Suskambo tylus juokas, šokart arčiau.

– Markesi, atėjau ne tavęs apiplėšti. Po tokios nakties surišau tave baimindamasi dėl savo pačios saugumo.

– Savo saugumo?.. – jusdamas, kaip atmintyje kažkas sukirba, vyras stengėsi suvokti jos žodžius.

Tas balsas jam buvo pažįstamas.

Švelnios rankos brūkštelėjo jo kūnu, jai taisant nuslydusią paklodę.

Iš vidaus kūnu nuvilnijo dar vienas kaitros banga užliejantis virpulys. Tai buvo taip seniai... o dabar jį apgaubė pažįstamas jos kvapas, sužadindamas galybę prisiminimų. Jis godžiai traukė jo plaučius, jusdamas, kaip krūtinę skverbiasi šiltas saldumo ir muskuso mišinys, tirpdydamas, regis, su visam viduje strigusį ledo gabalą.

Šalia lovos be perspėjimo sižiebė neryškus šviestuvas; nuo staigaus auksinės šviesos plykštelėjimo vyras skausmingai susiraukė. Pamažėle jis žiūrėjo moters veidą, ilgą juodą garbaną ir tobulos tamsios karamelės spalvos odos akvarelę. Atpažinimas smogė stipriai, jo akys prisimerkė, o nerimą staiga pakeitė greitas nevaldomo pykčio pliūpsnis.

– Dani.

– Tik draugams leidžiama mane taip vadinti, Markesi.

Daniela Avelar prisimerk?, prisitrauk? k?d? ar?iau lovos ir elegantiškai pris?do, tarsi ruošt?si gerti popiet?s arbat?l?.

– Kai mat?m?s pastar?j? kart?, aiškiai parodei, kad tu man ne draugas.

? paširdžius smog? kalt?, nors Valerijus ir steng?si kurstyti ?si?t?. Užpl?do prisiminimai apie paskutin? j?dviej? pokalb?. Prieš pus? met? jam teko sakyti skaudžiausi? kalb? gyvenime stovint prie verslo partnerio kapo. Jo geriausias bi?iulis. Jos brolis dvynys.

Duart? Avelaras buvo nušautas jo akivaizdoje, kai juodu po ?vykio Rio de Žaneire pa?m? ?kaitais ir dvi savaites, grasindami nud?ti, laik? miesto l?šnynuose. Ši istorija papuol? ? vis? pasaulio žini? tarnyb? naujienas. J? garbst? kaip didvyr?, kad liko gyvas. Vienas Valerijus težinojo, kas nutiko iš ties?.

Vyras išlaik? savitvard? per mišias už žuvus? draug?, kurios lieting? ryt? buvo laikomos viename Anglijos kaime. Steng?si sud?lioti žodžius, kuriais pagerbt? Duart?s auk? už išgelb?t? bi?iulio gyvyb?. Ta?iau galiausiai jis neteko savitvardos ir, nor?damas ištr?kti nuo užjau?iam? žvilgsni? ir nepaken?iamo sielvarto, išl?k? iš bažny?ios taip, tarsi padus b?t? laižiusios pragaro liepsnos.

Ta?iau Dani pasileido jam pavymui, k?nu užtv?r? automobilio, kuriame lauk? jo vairuotojas, dureles. Daniela Avelar, mergina, kuri didžiavosi esanti viena geriausi? vieš?j? ryši? ir rinkodaros strateg? versle ir kuri visuomet iš aukšto žvelg? ? j? ir paš?lus? plev?sišk? jo gyvenimo b?d?. Ji, kuri niekada nepraš? niekieno pagalbos, net brolio, maldavo Valerij? pasilikti. Laik? ?sikibusi jam už rankos ir meld? pasakyti, kas iš tikr?j? nutiko Brazilijoje... leisti jai pad?ti jam.

Sukrapšt?s paskutinius savitvardos liku?ius, jis t?šk? jai, kad žinojimas nieko nepakeis ir Duart?s nesugr?žins. O tada ?s?do ? automobil? ir nuvažiavo, apsimesdamas, kad jos skruostais sr?van?ios ašaros nespaudžia jam širdies.

G?da net ir dabar paž?stamu švininiu svoriu tebespaud? kr?tin? kažkur ties saul?s rezginiu.

Apšviestoje kajut?je Daniela užsimet? koj? ant kojos, atkreipdama jo d?mes? ? batelius plony?iais aukštais kulniukais. Ji ne vienus metus dirbo „Velamar“ vieš?j? ryši? stratege, tad jis buvo ?prat?s matyti j? vilkin?i? firminiais dryžuotais keln? kostiumais ir tobulai išlygintomis palaidin?mis su kaspinu po kaklu. Ta?iau š?kart kremin?s spalvos palaidinuk?s apykakl? žioj?jo atvira, kaspiniai karojo suglamžyti, tarsi kas b?t? už j? sugrieb?s ir stipriai suspaud?s kumštyje.

Daniela atrod? pavargusi, nors steng?si to neparodyti. Vis d?lto Valerijus mat? tamsius šeš?lius paakiuose, jos ?sitempusias l?pas ir svarst?, ar tas pats sielvartas, kuris pavog? jo ner?pestingum?, at?m? ir jos nublizgint? ?vaizd? ir elegancij?.

– Ar bent nutuoki, kiek laiko tav?s ieškojau? – ji sutiko jo žvilgsn? be baim?s ar dvejoni? – nieko ypatingo, ?vertinus tai, kad jis nuogas tysojo pririštas prie lovos.

– Prisipažinsiu, kad pasirinkai gan?tinai k?rybišk?, nors ir mažum?l? nejautr? b?d? patraukti mano d?mes?, – atsainiai prakalbo vyras, v?l tikrindamas raiš?i? stiprum? ir jausdamas, kaip jie pamaž?le slysta ? vien? pus?. Mazgai buvo tvirti, bet nepakankamai. Galb?t ji paveld?s dal? „Velamar“ – vienos prabangiausi? vienetini? jacht? gamybos bendrovi? pasaulyje, ta?iau j?reiv? iš jos nekokia.

Valerijus pasisteng? nekreipti d?mesio ? šird?, spurdan?i? nuo minties apie prek?s ženkl?, kur? suk?r? nuo nulio, apie darb?, kuris kadaise teik? jam gyvenimo prasm? ir pasididžiavim?.

– O ar nepagalvojai, kad galb?t nenoriu b?ti surastas?

– Numojai ranka ? savo pareig?, Markesi.

– Mano bendrov? gerose rankose.

– M?s? bendrov? puikiose rankose – ?vertinus tai, kad pus? met? vadovavau jai viena.

Daniela atsiloš? ir nužvelg? j? kaip karalien? nuo sosto, ir toks palyginimas neb?t? netikslus, žinant, kad gimtojoje Brazilijoje Avelar? šeima buvo laikoma kone karaliais.

– Ta?iau tavo darbuotojai, regis, mano valdžios nepaiso. Jie tiesiog maldauja, kad gr?žt? plev?sa j? direktorius ir jo li?dnai pagars?j? vakar?liai.

– ?sp?ju paskutin? kart?: atišk mane, Daniela, ir nešdinkis po velni? iš mano jachtos.

– Tu nieko nepameni apie pra?jusi? nakt?, ar ne? – moteris kilstel?jo antak? ir smalsiai j? nužvelg?. Jos veide žaid? blausi šypsen?l?.

Valerijus darsyk apsidair? po kajut?, skausmas galvoje paastr?jo. Paskutinis dalykas, kur? atsimin?, buvo kaip jis g?dingai pratr?k?s brolio viloje Toskanoje iš ten išl?k? ir atsidar? pirm? po ranka pasitaikius? butel? alkoholio. G?r? vienas ir ni?rojo automobilio užpakalin?je s?dyn?je vis? keli? iki jachtos, prišvartuotos Genujoje.

Jis vis? laik? žinojo, kad diena bus sunki, juk tiek laiko veng? artim?j?, ta?iau man? pakankamai padirb?j?s su savimi, kad paj?gt? praleisti por? valand? j? draugijoje. Jis tik?josi gailės?io ir t?p?iojimo ant piršt? galiuk?. Nebuvo pasiruoš?s j? pyk?iui ir teismui. Jie nežinojo, k? jam teko išk?sti... k? jis padar?. Jiems ter?p?jo brangiausias Markesi? ?vaizdis ir nerim? keliantys gandai, neva jis išsikraust? iš proto.

?si??io priepuoliai j? apimdavo neprognozuojamai ir aptemdydavo prot?, paskui Valerijus nedaug k? teprisimindavo. Jis buvo gan?tinai tikras, kad nešdindamasis tikrai suk?l? kelet? brangi?j? brolio vaz?.

Raukydamasis vyras pam?gino pasikelti aukš?iau ir atsiremti ? medin? galv?gal?, ta?iau vos po poros coli? kaukol?je tvinksintis skausmas privert? sustoti ir aštriai ?traukti oro. Ko buvo pripilta ? t? visk??

– Nesijudink taip greitai. Gydytojas suleido tau nestipri? raminam?j?.

– Tu mane *apsvaiginai?*

– Bandei susiimti su visa mano apsaugos komanda. Buvai kažkokiame transe. Mes negal?jome... – mergina sunkiai nurijo seiles. – Buvai kaip nesavas.

Niurgzdamas Valerijus v?l timptel?jo raiš?ius. Medin? sija viršum galvos maloniai sutrešk?jo. Pirm?kart jos akyse šm?kstel?jo nerimas.

– Tai buvo vienintelis b?das, kur? sugalvojau, kaip priversti tave išklaudyti, – Daniela atsistojo, žvilgsnis neramiai lakst? ? duris ir priešing? kajut?s gal?. – Neketinau imtis toki? priemoni?... Negalvojau, kad tu tikrai toks nevaldomas, kaip sak? brolis.

– Kalb?jaisi su Rigo? – jo brolis – tas prakeiktas idiotas. Jis pažad?jo Valerijui, kad jei tas priims kvietim?, apie jo pasirodym? Toskanoje niekam neprasižioti. Kita vertus, Valerijus neplanavo sukelti scenos. Jis ir v?l pateisino savo, kaip paš?lusio ir nenusp?jamo Markesi? brolio, vard?.

Vidurius degino g?da.

Daniela kostel?jo.

– Paklausk, aš buvau kantri. Daviau tau daugiau negu pakankamai laiko, žinant, kas ?vyko, ta?iau at?jo metas gr?žti. Valdyba nepatenkinta mano, kaip einan?ios direktoriaus pareigas, sprendimais. Ketina parduoti mano brolio dizaino projektus ir atsisakyti didel?s dalies labdaros ?sipareigojim?, ir aš vienintel? trukdau tai padaryti, – mergina su?musi pirštais spustel?jo nosies nugar?l? ir giliai atsiduso. – Tai blogos naujienos. Ant nosies „Sirinettos“ pristatymas, ir aš visai neturiu laiko tokiems dalykams.

Jos žodžiai skamb?jo Valerijaus galvoje, kurstydami pykt? ir negal?jim? patik?ti. „Nettuno Design“ buvo Duart?s k?dikis – „Velamar“ prek?s ženkle atšaka, j?r? inžinerijos ?mon?, kuri suprojektavo pirm?j? megajacht? „Sirinetta“. Po jos j? kukli prabangi? jacht? gamybos bendrov? prieš penkerius metus šov? tiesiai ? aukštumas. B?tent tas post?mis pad?jo jiems užmegzti ryšius su karališk?j? šeim? asmenimis ir valdžios atstovais visame pasaulyje ir susikrauti ne?sivaizduojamus turtus.

– Tod?l nusprendei mane pagrobt? ir tai papasakoti?

Vargiai tramdydama irzul?, mergina prisimerk?.

– Poryt Monte Karle rengiamas antrasis pos?dis, kuriame dalyvaus dar daugiau valdybos nari?. Turiu žini?, kad jie ketina balsuoti prieš mano sprendim?, – Daniela giliai ?kv?p?. – Man reikia tavo pagalbos. Turi ?veikti savo sunkumus ir sugr?žti.

– Suprantu, kad tai ne?forminta oficialiai, bet aš paskyriau tave eiti direktoriaus pareigas už save ir Duart?, – iškoš? jis. Draugo vardas jo l?pose nuskamb?jo it medinis, nepaž?stamas. – Jie negali pakeisti tavo sprendimo. Jie blefuoja.

– ?vertinus tai, kad Duart? netrukus bus pripažintas mirusiu, ir naujausius gandus spaudoje apie tavo psichikos nestabilum?... bijau, kad gali.

Valerijus suakmen?jo; nuo tokios žinios sustingo kraujas.

Jis pats pasir?pino, kad Duart?s mirties liudijimas neb?t? išrašytas. Kaip bi?iulio testamentu vykdytojas, jis pats suteik? valdžios ?staigoms daugiau laiko, prieš Danielai teis?tai paveldint vis? brolio turt?.

O dabar ji išdr?so ?siveržti ? jo jacht? ir ramiai reikšti reikalavimus, nors dedasi tokie dalykai? *Dio*, ji n? nenutuokia, k? tai reiškia!

Nežinodama, kokios mintys sukasi jo galvoje, Daniela t?s?:

– Nepaisant to, kad m?s? reputacija maišoma su purvais... jie žino, kad neturiu reikiamos kvalifikacijos. Jei jau atvirai, aš ir pati tai žinau. Aš vieš?j? ryši? strategijos formuotoja, ne lyder? ir ne nominali vadov?. Niekada nesu anks?iau to dariusi.

– Atrišk mane, – suuzg? Valerijus.

– Pirma pažad?k, kad dalyvausi pos?dyje.

Ji sun?r? rankas po kr?tine, ir nuo to judesio putlios kr?tys kilstel?jo iškirpt?je, jo ausyse sušniokšt? kraujas.

– Daniela... aš tave persp?ju. Tu neturi supratimo, kas ?ia dedasi, tod?l tuojau pat mane paleisk.

– Puikiai žinau, kas dedasi mano pa?ios bendrov?je. Tai *tu* m?nesi? m?nesius nesirodai tarnyboje. Negaliu rizikuoti, kad v?l pradingsi, – mergina trumpam užsimerk?, tada v?l ?smeig? ? j? ?d?m? žvilgsn?. – Man ner?pi, jei už tai man?s nek?si. Padarysiu visk?, ko prireiks, kad apsaugo?iau brolio palikim?.

Ji teigia, kad *jis* vienintelis gali išgelb?ti bendrov?? Jis, tas žmogus, kur? ji kadaise pavadino lengvab?džiu plev?sa? Ji nenutuokia, k? jis išsiaiškino per š? pusmet?. Perk?nas, jis ir *pats* turb?t visko nesupranta!

Viena Valerijus žinojo tvirtai: ji ne vienintel?, pasiruošusi padaryti visk?, ko prireiks, kad kai k? apsaugot?. Ta?iau toji, kuri? siek? apsaugoti jis, vis iš naujo kišo galv? ? kilp?.

Pyktis suteik? nauj? j?g? pli?psn?, ir paskutinis mazgas, laik?s jo riešus, pagaliau atsilaisvino.

Kaip suspausta spyruokl? Valerijus šoko nuo lovos.

§§§

Dani pajuto, kaip gerkle kyla nuostabos riksmas, ta?iau jai pavyko j? užgniaužti. Ji nenor?jo patik?ti, kad vyras, kur? ji pažino kone pus? iš trisdešimt vien? šioje žem?je nugyvent? met?, išties gal?t? padaryti jai k? nors bloga.

Ta?iau ?ia buvo ne tas Valerijus, kur? ji steb?jo iš pašali?, – plev?sa pasileid?lis, permiegoj?s su puse Europos aukštuomen?s li??i? ir paker?dav?s kiekvien? sutikt?j? pirato šypsena ir nepasotinamu nuotyki? troškuliu. Atrod?, tarsi kas b?t? užp?t?s tamsiai m?lynose jo akyse spind?jusi? šviesel?.

Nesp?jus pasprukti, jis ?iupo jai už rank? ir prisitrauk? artyn, ta?iau Daniela j? past?m? ir nuo to judesio abu nety?ia nuvirto ant lovos, o ji užgriuvo tiesiai ant jo.

Didel?s plaštakos su?m? jos juosmen?, ir, pajutusi per palaidin?s audin? deginan?i? odos šilum?, ji ?miai tr?ktel?jo oro. Pasimuist?, bandydama atsistoti, bet taip tik dar stipriai prisispaud? prie jo.

– *Dio*, nusiramink, – nusikeik? jis pakimusiu balsu.

Seniai seniai Dani fantazuodavo apie b?tent toki? situacij?. Jos kvaila paaugliška širdel? kadaise svajojo, kad Valerijus Markesis ži?r?t? ? j? taip, kaip mat? j? ži?rint ? vis? vilkstin? gražuoli?, kol ji nesmagiai spoksodavo iš pašali?. Bet jis seniai dav? aiškiai suprasti, kad ? j? neži?r?s niekaip kitaip kaip tik ? putni?, nuobodži?, visažin? geriausio draugo seser? dvyn?, reikaling? j? tobulai bi?iulystei kaip šuniui penkta koja.

Ne, ir dabar jo vargiai tramdomu ?si??iu žaižaruojan?iose akyse ji nemat? nieko panašaus ? potrauk?. Plaukai nuslydo žemyn jai per pet?, apsiausdami juos juod? garban? užuolaida, ir Valerijus giliai ?kv?p?. Jo rankos spustel?jo jos liemen?, žvilgsnis nuslydo ten, kur palaidin?s sagos atsise?, atidengdamos gerokai per dideles kr?tis, kurios k?sinosi išvirsti iš praktiškos balt? n?rini? liemen?l?s. Ta?iau jo rankos spaud? j? vis stipriau, neleisdamos nei pasijudinti, nei atsikelti.

– Paleisk! K? ?ia manaisi darantis?

Daniela ?niršo. Jos kelis slinko link tos vietos, kur gal?jo padaryti jam didžiausi? žal?. Noro skaudinti j? netur?jo, ta?iau Valerijus elg?si visiškai nepagr?stai, o Daniela nenor?jo pripažinti, kad šitaip r?pestingai visk? suplanavusi, staiga neteko galios vien tod?l, kad jis tur?jo daugiau fizin?s j?gos.

Valerijus nesunkiai j? sutramd?, suspaud?s jos kojas savosiomis ir ištemp?s rankas jai viršum galvos.

– K? aš manau darantis? – pakartojo jis jos klausim?, piktai nusikvatojo ir sugrieb?s abu jos riešus pririšo prie to paties lovos galo, iš kur pats k? tik išsilaisvino. – Man regis, yra toks posakis „ir aš taip moku“.

Nuo pastang? jam pasipriešinti Dani sunkiai alsavo. Ji nenumat? jo k?sl?, kol pati neatsid?r? supan?iota jo vietoje. Negal?jimas patik?ti mikliai virto pyk?iu, kai bandydama išsilaisvinti suprato, kad jai nesiseka.

– Šitaip blaškydamasi nei man, nei sau tikrai nepad?si. Ypa? atsižvelgus ? m?s? poz? ir mano nuogum?.

Dani nutyko, žvilgtel?jo ten, kur j? k?nai glaud?si vienas prie kito. Jos kojos tamsiomis dizainerio k?rybos vilnel?s keln?mis buvo apsivijusios jo nuog? liemen?. Mergina pajuto, kaip užkaista skruostai ir sprandas išrasoja prakaitu. Jis pasak?, kad tai nepad?s, ta?iau vos prieš akimirk? ji krustel?jo klubais ir b?t? gal?jusi prisiekti, kad pajuto...

Staiga jis pasijudino. Raumenys ?sp?dingai išryšk?jo, kai jis su steb?tinu lengvumu pasitrauk? iš po jos, švelniai paguld? j? ant pagalvi? ir pasišalino iš jos regos lauko.

– Suprantu, kad truput? ant man?s pyksti... – jo balsas skamb?jo kimiai ir pats atrod? truput? uždus?s. – Ta?iau, kad ir kok? žaidim? š?vakar žaidei, žinok, kad tai nepriimtina.

– Aš nieko nežaidžiu. Jau sakiau, kad turėjau tave prižiūrėti, baimindamasi dėl tavo ir savo saugumo. Grasinai nužudyti savo paties apsaugininką, dėl Dievo meilės! Mes niekaip negalėjome su tavimi susikalbėti.

Dani pamągino pakelti galvą, kad pažiūrėtų, bet, išvydusi aukštą nuogą kėną, iškart padėjo ją ant pagalvės.

– Gal ir taip. Bet tu sieki manimi manipuliuoti. Priversti mane. Galbūt anksčiau man tai būtų pasirodę juokinga... bet dabar aš nebe tas žmogus.

– Kur išėini? – nekaltai paklausė ji, prisiminusi, kad nors ši kovė ir pralaimėjo, bet karo dar ne.

– Kuriam laikui paliksiu tave pamąstyti apie savo veiksmus.

Valerijus žiebė visas šviesas. Pamačiusi, kaip, eidamas prie durų, jis staiga nutyksta, Dani šitamp, šivaizdavusi jo veido išraišką suvokus klaidą. Jie ne prabangioje savo jachtoje Genujoje ir net ne Italijos žemėje.

Valerijus niūriai nusikeikė itališkai, ir Dani nesusivaldžiusi šyptelėjo. Klausėsi, kaip jo žingsniai nutrinksį kajutės grindimis ir tolyn koridoriumi.

Gal jis ir neprisimena praėjusios nakties vykių, bet jie skaudžiai siržė jos atmintyje. Dani prisiminė, kaip Valerijaus asmens sargybinis padėjo jai nunešti savo bosą į jos užsąkytą naujutėlį dar oficialiai nepristatytą megajachtą „Sirinetta II“, ir tada ji pasiuntė jį miestan neva pakviesti gydytojo, o pati nurodė kapitonui išplaukti.

Dani laukė, kol Valerijus sugrįš, suvokdama, kad, gulint išsikėtojus veidu į žužiną ir aukštyn nepatogiai iškeltomis surištomis rankomis, niekaip nepavyks atrodyti oriai.

– Kur, *po velniais*, tu mane atplukdei? – staiga iš kito kajutės galo atsklido jo balsas, trinktelėjo atplėšiamos durys, ir mergina krūptelėjo.

– Taip greitai grįžai? Per keturias minutes nespėjau apgalvoti savo poelgio.

Valerijus sustojo prie lovos. Dani pasuko galvą ir nužvelgė jo spądingą stotį. Laimei, jau buvo apsivilkęs tuos drabužius, kuriuos ji greitai spėjo pagriebti iš jo jachtos. Tamsiai mėlyni džinsai jam puikiai tiko, o paprasti juodi trumparankoviai marškinėliai lipo it antra oda, išryškindami spądingus žastų raumenis. Gandus apie jo psichinę būklę dar reikės patvirtinti, tačiau iš pilvo raumenų buvo matyti, kad, pasitraukęs iš viešumos, vyras nesiliovė sportuoti, gal net mėsi šio užsiėmimo dar karščiau.

– Sakysčiau, kad plaukiame kažkur ties Korsika, – nerodydama nerimo, ji tiesiai sutiko jo dėmę žvilgsnų.

– Nusprendžiau padaryti kelis darbus vienu metu ir parodyti tau naująjį modelį, kol aptarsime, kaip elgsimės per tą posūdį. Ir kol dar nieko neprisigalvojai, vairiną užrakinta, o kapitonui sakysiu nieko neįleisti, kol neišgirs kodo. Ąmonės politika.

– Tu... – Valerijus žingtelėjo artyn ir pirštais griebėsi už nosies nugarėlės. – Tu mane apsvaiginai, grįdai mano Ąmonės jachtą... ir dar nuteikei prieš mane mano paties Ągulį?

– Mėsė Ągulė, – maloniai nusišypsojo Dani. – Pamiršti, *partneri*, kad per praėjusį pusmetį gana gerai susipažinau su visais mėsų darbuotojais.

– Liepk jiems plaukti į krantę. Tuoju pat.

Valerijus palinko viršum jos, viena ranka sirėmė į galvągalę. Jo alsavimas pakuteno jai ausę, oda pašiorpo. Regis, tamsioji jos esybė pusė tiesiog mėgavosi tuo, kad ji guli surišta ir klausosi nurodymų, nors juos diktuojantis vyras yra savanaudis niekšas, kuris jį paliko tada, kai jai labiausiai jo reikėjo.

Ne, pasitaisė Dani, jis paliko *savo Ąmonę*. Ąmonė, kurios pusė, kaip ir gausybė kito turto, ji paveldė dėl brolio mirties, kai tik bus sutvarkyti palikimo klausimai. Ir visa tai, neskaitant to, ką ji jau gavo, prieš septynerius metus per nelaimingą atsitikimą žuvus tėvams.

Jei būtų buvusi dievobaiminga, Dani būtų pagalvojusi, kad ten, aukštybėse, kažkas griežia dantį ant Avelarų šeimos. Tačiau ji nebetikėjo niekuo, tik šaltais faktais, ir dabar jai svarbiausia sutelkti visas jėgas į tai, kaip išlaikyti verslę brolio puoselėtą „Nettuno Design“.

Valerijus su Duarte buvo investavęs daugybę kitų verslų, tačiau „Velamar“ per dvyliką metų sukūrė nuo nulio. Nejau jis sėdės rankas sudėjęs ir žiūrės, kaip maitvanagiai taršo jo trisėmį? Tik ne jai einant sargybė...

– Gali laikyti mane Ąia surištą kiek panorėjus. Neliepsiu.

– Dani...

– Liepiu manės taip nevadinti, – pratrėko ji. – Vadink mane tikroju vardu. Dabar mes verslo partneriai ir nieko daugiau.

– Ar verslo partneriams Ąprasta surišti vienam kitą nuogus ir stebėti atsisėdus šešėliuose?

– Nežiūrėjau į tave, – pasiėiaušė ji, nirdama, kad nuo jo žodžių oda iškart nuėjo pagaugais, ir negalėdama atsikratyti nuodėmingai erotiškų vaizdinių. Melsdama, kad jis nepastebėtų, užsimerkė. Kad nepamatytų, kokį juokingą poveikį jis vis dar jai daro, kad ir kaip ji stengėsi save tikinti, jog iš to jau išaugo.

– Visišškai aišku, kad s?d?jai tamsoje ir laupei, kada pabusi. Apie k? vis? t? laik? galvojai, Daniela? Apie ?mon?? O gal širdies kamputyje m?gavaisi, kad atsid?riau tavo malon?je?

Valerijus pasilenk?, nubrauk? jai nuo veido plauk? sruog? ir palauk?, kol ji sutiks jo žvilgsn?. Dani sunkiai nurijo seiles, tramdydama nor? apsilaižyti staiga perdži?vusias l?pas.

– Nereik?jo tau man?s sekti. Gal?jai tiesiog atsi?sti vis? informacij? apie pos?d? elektroniniu paštu. Ta?iau nebuvai tikra, ar pasirodysiu, tiesa? Toks niekšas, kaip aš... – Valerijaus pirštai nuslydo jos skruostu ir užkišo sruog? jai už ausies. – Suradai mane, pamatei mane pa?iame nuopuolio dugne. Nevaldomas plev?sa, siaut?jantis beprotis. Nagi, pasakyk, kad nesim?gavai proga mane nubausti, pasir?pinti, kad paprastai neišsisuk?iau. Pasakyk, kad tau tai nepatiko, Daniela.

Mergina prikando apatin? l?p?, žinodama, kad jis tiesiog žaidžia. Bando priversti j? pasijusti nepatogiai, kad tik ji apsukt? jacht? ir leist? jam v?l pab?gti nuo atsakomyb?s.

Ji pasisuko ? Valerij?, atsimerkusi tiesiai sutiko jo žvilgsn? ir sutelk? visas j?gas.

– Man visai nesmagu matyti, kaip tu pasiduodi ir meti visk?, d?l ko taip sunkiai dirbai, – dr?siai atkirto ji. – Tu irgi gal?jai ž?ti Rio, ta?iau likai gyvas. Galvojau, kad d?l to prad?si labiau branginti ir rim?iau vertinti gyvenim?, ta?iau tu tik b?gi, apsimesdamas, kad nieko nenutiko.

Valerijus atitrauk? rank? it nudeg?s. Turb?t savotiškai jos žodžiai paveik? kaip liepsna. Akimirsn? jos pas?mon?je plykstel?jo kalt?, ta?iau Dani nust?m? j? šalin, žinodama, kad daro tai, k? privalo padaryti. Laimei, ji tiksliai žinojo, k? kalb?ti, kad išlaikyt? Valerij? Markes? per saug? atstum?. Visuomet žinojo. Ta?iau dabar jai labiau reik?jo palenkti j? savo pus?n.

Dani pajuto, kaip jis tyl?damas atlaisvina jos riešus laikiusius mazgus. Ji mikliai ištrauk? rankas, atkreipdama d?mes?, kad mazgai vis d?lto surišti meistriškai. Juk jis kone nuo gimimo plaukiojo j?ra. Atsis?dusi pasitryn? riešus, jusdama, kaip ? plaštakas v?l supl?sta kraujas. Valerijus stov?jo kitame kajut?s gale visiškai ramus ir žvelg? ? už lango plytin?i? juodum?. Ši?nakt nesimat? m?nulio – niekas neapšviet? j? kelio naktį. Jacht? supo tik tams?s debesys ir subtiliai mirguliuojan?ios bangos.

– Aš pernelyg gerai žinau, koks brangus yra gyvenimas, Daniela. Jei galvoji, kad b?gau, tuomet visai man?s nepaž?sti, – Valerijaus balsas skamb?jo tarytum iš toli, šaltai ir atšiauriai. – Jei manai, kad kada nors gal?siu pamiršti tai, kas ?vyko... Jei galvoji, kad aš iš naujo neišgyvenau kiekvienos sekund?s dar ir dar kart?... – Jis papurt? galv? ir atsisuk?s pažvelg? ? j? – veide tvyrojo visiška tamsa.

Dani pajuto, kaip gerkl? ima deginti emocijos. Ji troško atsiimti savo žodžius, ta?iau žinojo, kas pasakyta – pasakyta. Nuo tos akimirkos, kai Valerijus prieš visus tuos m?nesius paliko j? vien? Duart?s laidotuv?se, ji pati liepsnojo ?si??iu. *Jis* gr?žo gyvas po kelion?s, kai kelet? savai?i? buvo laikomas žuvusiu. *Jis* atsisak? atskleisti vis? informacij? apie tai, kas nutiko; tepasak? tik tiek, kad Duart? žuvo prieš pat jam pasprunkant.

Jos dvynys brolis buvo nužudytas, o ji nieko nepajuto. Nepasikeit? oras, neužpl?do antgamtiskas netekties arba skausmo jausmas. Ji nejuto nieko. Negana to, neaiškus s?stingis kaust? j? vis? š? pusmet?, kur? ji sta?ia galva n?r? ? vadovavim? bendrovei.

– Atleisk. Nenor?jau taip skaudinti, – Dani nurijo emocijas, krimsdamasi, kad r?pestingiau neparinko žodži?. – Bet tai irgi nepadeda, kad nežinau visai nieko, išskyrus...

– Tai neturi reikšm?s, – šaltu it plienas balsu nutrauk? j? Valerijus. – Atvyksiu ? pos?d?. Pasakysiu visk?, k? nori, kad pasaky?iau.

– Tikrai? – nutyko ji, stengdamasi perprasti, kaip jo ?si?tis staiga transformavosi ? tok? pasyv? paklusnum?. Taip, jos žodžiai buvo skaud?s, ta?iau...

– Važiuosiu ? Monte Karl? su tavimi, nes Duart? b?t? to nor?j?s, – Valerijus žingtel?jo ? priek?. – Ta?iau mainais paprašysiu tav?s kai k? padaryti d?l man?s.

– Tu *man* diktuoji s?lygas? – Dani pakreip? galv?. – Tur?jau susivokti.

Valerijus valdingai ir kiek arogantiškai sun?r? ant kr?tin?s rankas, ta?iau prakalbus balsas virp?jo.

– Taip, turiu vien? s?lyg?. Privalai patik?ti, kad ji b?tina ir negali b?ti joki? deryb?.

– Ar d?l saugumo? – Dani mat?, koks jis ?sitemp?s, kaip kietai ? kumš?ius sugniaužti pirštai. – Prieš tau pradingstant, suderinau su saugumo komanda visas beprotiškas tavo paliktas s?lygas. Niekur be j? nevaikštau.

– Manai, pastaruosius šešis m?nesius visai tavimi nesidom?jau? – vyras pakrat? galv?, balsas pakimo nuo kažkokios nepaž?stamos emocijos. – Gal man?s ?ia ir nebuvo, bet aš nepab?gau. Suprask tai. Tur?jau kai k? padaryti, prieš... – Jis surauk? kakt? ir pasisuk?s žvilgtel?jo ? už lango tyvuliuojan?ius nepermatomus vandenius. Kai v?l prakalbo, balsas skamb?jo tvir?iau. – Kai supratau, kad Rio mums blogai baigsis... daviau jam pažad?, kad pasir?pinsiu tavo saugumu, jei liksiu gyvas.

Dani pajuto gerklėje gumulą, tačiau nurijo jį, primindama sau, kad pasidavusi jausmams tik taps pažeidžiama. Jis nori, kad ji juo patiktų? Valerijus net nebandė vykdyti dar anksčiau duotą pažadą – pirma proga nusisuko ir paliko ją vieną, nusprendęs tvarkytis su savo sielvartu vienas pats. O jei tiksliau – brangaus viskio ir gražios moterės iš viso pasaulio draugijoje.

Dani savo kailiu patyrė galinti pasikliauti tik pati savimi. Tvirtai sunėrusi ant krūtinės rankas, ji nė nesivargino slėpti ledelio balse.

– Klok savo šlygas, Markesi.

Vyras grūsmingai sukando dantis, šmeigė ją šaltą žvilgsnų. Kai prabilo, kimė jaudulio balse jau buvo pakeitusi akiplėšiško žavesio, kurį ji puikiai prisiminė, užuomina.

– Valdyba galvoja, kad be manęs „Velamar“ susilpnėjo... kad aš nepatikimas ir nestabilus. Jeigu nori, kad mano buvimas šalia duotą naudą, turime pasirodyti jiems geresnėje šviesoje. Jeigu nori, kad rytoj išlipčiau iš šios jachtos, privalai būti šalia – tokia yra mano vienintelė šlyga. Turime laikytis išvien kaip pora.

– Žinoma, juk aš čia viešėjau ryšiu guru – rasiu, kaip viską pakreipti parankiu kampu, jei dėl to nerimauji.

Ji nesuprato, kodėl jis pavartojo žodį „pora“ – keistas jėdviejų partnerystės apibūdinimas. Nepaisydama to, Dani išspaudė šypseną, sunkiai galėdama patikti, kaip palankiai pasisuko jos rizikingas sumanymas. Dar prieš valandą ji kraupo iš baimės, galvodama, ką jis iškrės po tokio jos poelgio. Bet ji surizikavo. Ši akimirka Dani jautėsi laiminga, kad jis tvirtai palaiko jos pusę ir mintimis vėl grūžo prie verslo.

– Maniau, labiau prieštarausi minėjai, kad esame kartu, – Valerijus kilstelėjo vieną tamsų antakį ir patraukė pečius nuėjo atidaryti duris. – Vadinasi, sutarta. Iš pat ryto paskelbsime apie sužadėtuves.